

og skulde arbejde hele Dagen og gjøre Tjeneste for de Andre, kunde man ikke røre ved. Det er altid en Forandring fra i Formiddags. Det er muligt, at hvis vi blive ved med Debatten, vil han ogsaa blive blødere om Hjertet med Hensyn til de høiere Lønnede. Han vil imidlertid efter sit Forslag allerede nu berøre dem 5 pCt. af det Tillæg, de tidligere have faaet. Men, naar han nu siger, at han ikke bryder sig om at faae de 5 pCt. væk, skjærer han jo et dybt Skaar i sit eget Forslag. Det var det ene. Det andet er Maximalgrændsen. Der var der det at mærke, at Kapitainerne, bleve haardt stillede; jeg har hørt andre af Forslagsstillerne sige meget haardt. Hvorfor ville de Herrer nu ramme saa meget haardt? Det skal jeg nærmere komme til at undersøge. Bille de Herrer begynde med at tage Kapitainerne væk fra deres Maximalgrændse, gjøre de ganske vist et uhyre Skaar i Antallet af dem, der bliver Tale om ved Maximalgrændsen, thi det vil jo sige under Krigsministeriet circa et Par Hundrede og under Marineministeriet et halvt Hundrede, tilfammen omtrent det Halve af det Tal, der overhovedet er Tale om. Ved Siden deraf interesserede det mig at se, at det ærede Medlem ikke brød sig det Mindste om de 5 pCt. over 1,600 Kr.; enten disse 60 Kr. afføres eller ei, det betød ikke Noget. Nu skal jeg gjøre opmærksom paa nogle Talstørrelser, som de Herrer ville faae bekræftet ved at se efter i de Lister, vi i sin Tid sit i Nigsdagen. Disse Opgivelser ere dog kun tilnærmelsesvis nøjagtige, thi Udskilligt er naturligvis forandret siden, idet vi imellem 1872 og 1874 have givet flere konstante Tillæg. Det vil der findes, at 735 Bestillingsmænd have under 400 Kr., 1402 under 600 Kr. — efter de Regler, vi sit i 1872—73 — 1542 under 800 Kr., 809 under 1,000 Kr. osv., saa gaar det mindre og mindre opad. Men naar det ærede Medlem nu ikke bryder sig om disse 60 Kr. for de høiere Lønnede Embedsmænd, saa har han dog Interesse af de 5 pCt. — men det behøver jo ikke at stemme sammen, naar man blot saar sagt Noget, saa er det jo nok. Altsaa, efter den haarde Vinter bryder han sig ikke om at faae disse 20 Kr. bort fra de smaa Embedsmænd, i alt Fald bryder han sig ikke derom efter sit Forslag; hans Motivering af Forslaget er noget ganske Andet. (Afbrydelse af Holstein-Ledreborg); ja, det ærede Medlems Forslag gaar jo ud paa at tage disse 20 Kr. fra de Bestillingsmænd, der have 400 Kr. og det efter denne strenge Vinter, og vi stemme jo ikke over hans Motivering, men over hans Forslag. Hans Forslag gaar endvidere ud paa at tage 30 Kr. fra de 1,402 Bestillingsmænd med under 600 Kr. og 40 Kr. fra de 1,542, der ikke have 800 Kr. Det er meget magtpaaliggende at fastholde dette. Bort Forslag derimod gaar ud paa at tage 50 Kr. fra dem, der kunne taale Nedsættelsen, uagtet de ikke have for høie Lønninger; men det bryder det ærede

Medlem sig ikke om. Jeg vil da spørge: Er der noget Menneſke, der kan faae Logik deri (Holstein-Ledreborg: Det skal jeg nok faae.) Ja, det er meget tvivlsomt, om det ærede Medlem kan faae det til at passe, at han i sin Motivering er saa mageløs øm over de Smaa, dem vil han ikke røre ved; men hans Forslag siger dog: Væk med disse Penge fra de Smaa. Komme vi derimod op til lignende Summer for de høiere Lønnede, saa siger det ærede Medlem, at saadanne Smaasummer bryder han sig ikke om. (Skjær: Det er Ordsløveri). Ja, det ærede Medlem har fuldstændig Ret; han kan bare tage sit Forslag og stille Løsten og Motiveringen deraf sammen, og han faar da sin Betegnelse frem som passende meget godt paa Forslaget, men for Næsten vil jeg foreslaa det ærede Medlem at undgaa at afbryde mig, hvis han ikke vil ind med i Debatten, og der kan han gjerne komme; der er nemlig ligesaa god Sammenhæng i hans Stilling til Forslaget, som der er i den Stilling, det ærede Medlem fra Leire indtager til det. Det er altsaa ikke forklarligt, hvorledes denne Modsigelse kan løses. Men naar saa det ærede Medlem siger: „hvad Nigsdagen i sin Tid har vedtaget o. s. v.“ og naar navnlig det ærede Medlem fra Hebeegnene (Th. Nielsen) siger, at paa Hebeegnene kan man ikke forstaa vor Politikk, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at den, der har sat Maximalgrændsen ind, er først og fremmest, som almindelig bekendt, det ærede Medlem fra Hebeegnene (Th. Nielsen); det er Staberens af Forslaget af 14de Mai 1875, Sjælen i hele den Bevægelse, der førte til denne Maximalgrændse; men hvad sagde da Hebeboerne til det? Kunde de forstaa det? (Th. Nielsen: Det kunde de meget godt!). Ja, de have maattet forstaa saa mange forunderlige Ting op og ned i alle Gader, saa hvis de skulde forstaa Alt paa samme Maade, er der ikke Meget tilbage at forstaa for dem nu (Th. Nielsen: Soldaterne kom med den Gang!). Skulde de ogsaa med; det er dog ikke Meningen! Nei, det skulde de Herrer huffe, at det er dem selv, der have sat Maximalgrændsen ind, og at navnlig det ærede Medlem fra Beile har gjort det (Th. Nielsen: Ja, under Dyrtiden). Under Dyrtiden! Dyrtiden har været borte siden 1875, og den begyndte allerede at høre op, siden vi satte Maximalgrændsen op. Jeg siger nu dertil for det Første, at det kan ikke om-disputeres, at vi før den 1ste April 1875 have haft Dyrtid i 2½—3 Aar, og det kan ikke negtes fra et Billighedsstandpunkt, at deri kan ligge Grund til at gaa lempelig tilbage fra Dyrtidstillæget til ordinære Lønninger, naar de lavere Konjunkturer komme. Dernæst kommer jeg tilbage til det Andet. Det ærede Medlem fra Leire sagde, at navnlig fra 1876—77 var Dyrtiden ophørt; men jeg giver det ærede Medlem fra Grenaa (Bønløkke) fuldstændig Ret i; at de ærede Medlemmer fra Leire og Beile slippe ikke